

Évközi 9. vasárnap

Mt 7,21-27

„Csak az, aki teljesíti mennyei Atyám akaratát...”

A mostani szöveget a hamis prófétákról szóló szakasz előzi meg, a központi hasonlattal, a gyümölcsfával, amelynek értékét és természetét a gyümölcs adja (16–17. v.). Ennek a hasonlatnak a zár-lata igen kíméletlen. Az értéktelen fát kivágják és elégetik, vagyis megsemmisítik. Ebben a szakaszban ez a hasonlat tovább épül – félreérthetetlenül az emberekre vonatkozik. A vallásos beszéd önmagában nem üdvözít, csak a vele egyenértékű, szívből jövő val-lásos cselekedet. Talán akad még valaki, akit emlékeztet ez a felhí-vás Jakab apostol levelére: „Testvéreim, mit használ, ha valaki azt állítja, hogy van hite, belőle fakadó tettei azonban nincsenek? Üdvözítheti a hite?” (Jak 2,14–15). Ott az apostol továbbviszi ezt a gondolatmenetet: „Ha tettek nélkül megmutatod nekem a hitedet, tetteim alapján én is bebizonyítom neked a hitemet” (Jak 2,18b).

A mennyei Atya akaratának megtétele a lényege ennek a szö-vegnek. Minden önáltatás és hamisság azonban tragikus következményekkel jár, és Isten bünteti. Aki csak a prófétához hasonlóan beszél, de másképp cselekszik és él, az büntetendő. Isten minden tette őszinte, beavatkozik övéi érdekében a történelembe. De nem egyedül, hanem azok az emberek által, akik szavát hirdetik, és aka-rata szerint cselekednek. Jézus felfedezi, létezik vallási tetszelgés is: a szentség hírében való tetszelgés, tettek nélkül. Az Isten nevében beszélő embernek – Isten kezeként – be kell avatkozni a történelem-be, meg kell segíteni az embereket, járjon ez akármilyen áldozattal. Istent hiteles szeretete miatt még az ellenséget is szeretni kell (5,44). Ha Isten akaratát teljesítjük, együttműködünk vele. Pusztán a szép retorikával elmondott vallási beszédek vagy idézetek nem változ-tatnak az ember életén. Jézus is, az ő nyomán az evangélista is elkö-telezett keresztény életet kér követőitől, az első keresztényektől. Ennek a sürgető parancsnak a fontossága abból is világos, hogy a szöveg megemlíti a végítélet napját. A tettek alapján ítélik meg a prédikátorokat is. Sőt még az ördögűzés, a gyógyítás is kevés lesz ahhoz, hogy pozitív ítélet alá essen az ember. Jézus csak azokat ismeri „övéinek”, akik úgy cselekszenek, mint ő. Az Egyházba,

egyházi hivatalba be lehet furakodni, de jámbor beszéddel nem lehet helyet szerezni a mennyek országában.

Minden keresztény közösségnek a hitelessége attól függ, hogy tagjai hitelesen képviselik-e Mesterüket, vagy sem. Aki képmutató (5. v.) hamis próféta (15. v.), akármilyen képzettsége vagy hivatala van, inkább Isten ellensége, mint munkatársa. Sőt Isten ellenségei oldalán áll. Úgy beszél Isten tanítványaihoz, mintha az oldalukon állna, szent rítusokat végez és szertartásokat celebrál, de inkább az ördög fiaként cselekszik.

A túlzó képek, radikális ítéletek a közöny és a lanyhulás ellen irányulnak ebben a szövegben. Minden valószínűség szerint Máté egyházában már fellelhetők voltak ezek a torzulások, és ezek a figyelmeztetések azóta sem vesztek aktualitásukból.

Ebben a vonatkozásban nagyobb a felelőssége a hívóknak és az egyházi vezetőknek, mint a hitetleneknek és a pogánynak. Jézus igehirdetése ugyanis nem a hitetlenek száján torzul el, hanem a hívók viselkedése tünteti fel rossz színben. A szakasz mondandója szerint a vigasztalás beszéde nem fordulhat át korholó beszédbe sem. Jézus a bűn minden mélységének megtapasztalása közben is csak a bűnt ítélte el, a bűnösért azonban életét adta. A nem hiteles keresztényektől és követőktől Jézus és az evangélista elhatárolódik. Ez nem azonos a szektás öntudatú szakadással. Abban ugyanis fensőbbrendűség érvényesül az alantas fél-keresztény egyházzal szemben. Itt az igehirdető nem kiáltja ki magát bűntelennek, hanem belső meggyőződéssel ténykedő keresztény, mert Isten akaratára szerint cselekszik, és nem Isten helyett ítél.

A sziklára építő ember imája

Úr Jézus! Te vagy életem sziklája, a biztos talaj, melyen nem inog meg lábam. Könnyebb a homokra építeni. Sokszor csábít az egyszerűbb megoldás, a világ kincset, hírt, gyönyört ígér. De aki az eke szarvára tette a kezét, nem nézhet hátra, és Péterrel együtt mondja: „Uram, kihez mennénk, az örök élet forrásai belőled fakadnak!” Sziklaházként a te templomod leszek. Jöhet az eső, és fújhat a szél, nem vesztem el a hitem, nem lesz úrrá rajtam a bizalmatlanság vagy a depresszió, életem értelme dicsőséged hirdetése! Amen.